

ՄԵԼԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի.
Առանձին համարները 7 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյանիս խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мелкъ».
կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէն).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ.

ՀԱՅԵՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Մենք էլ այդ ենք պահանջում. Միջնադարեան
ձևեր. Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նախադաս
ծերը. Նախադաս խմբագրութեան,
Ներքին լուրեր. ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Էլեկ-
տրականութեան հարկաւորակը. Նախադաս
կատարող. Արտաքին լուրեր. ՄԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ.
Հեռագրութիւն. ԲՈՐՍԱ. ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ.
Ներքին. ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ, Նախադաս խմբագրութիւն.

ՄԵՆԵՐ ԷԼ ԱՅԻ ԵՆԻ ՊԱՆԱՅՈՒՄ

Վեհափառ Կաթողիկոսը, Թէհրանի հայոց
կոյսնային ուղղած մի կոնգրէսի մէջ, հետե-
ւեալ գեղեցիկ խօսքներն ասում.

«Յամենայն դարձս և հաստատութիւնս
հիմնական պայման յաջողութեան և յառա-
ջագիծութեան կարգ ու կանոն համարին.
Ապա ուրեմն անհրաժեշտ թուին բարիք անդ
ուր ոչ զոչ կանոն, զի ի բացակայել կանո-
նի իւրաքանչիւրը որ բնականապէս զիւր
կամ կանոն համարի».

Ահա հէնց այդ կարգ ու կանոնն է
խնդրում ամբողջ հայոց հասարակութիւնը,
ահա հէնց այդ կարգ ու կանոնն է բոլոր-
եւեթն է, որ մեզ անդադար ստիպում է
բոլորքից այն անհաճախ կամայականու-
թեան դէմ, որ հայոց հոգեւորականութիւնը
գործ է դնում մեր դպրոցական և եկեղե-
ցական գործերումս ոտի տակ տալով ամեն
տեսակ կարգ ու կանոն, վնասելով հիմնա-
կութեան գոյութեանը և ստուգութիւն գե-
լով ժողովրդի և այդ հիմնարկութեան մէջ.

«Մենք պահանջում ենք. — ասացինք մենք
«Մշակ» № 84-ի առաջնորդը մէջ, —
որ բարձր իշխանութիւնը թոյլ չը տայ,
որպէս զի այս և այն պաշտօնեան, ով և
լինի նա, ինչ դիրք և ունենայ նա, խախտի
օրէնքը, կարգը, ժողովրդի իրաւունքը, կամ
հիմնարկութեան կանոնադրութիւնը».

Եւ անշափ ուրախ ենք, որ այսօր հայոց
Կաթողիկոսի պաշտօնական կոնգրէսի մէջ
արձանագրված ենք տեսնում այդ հիմնա-
կան սկզբունքը, մի սկզբունք, առանց որի
չէ կարող գոյութիւն ունենալ ոչ մի հիմ-
նարկութիւն, առանց որի անձնական կա-
մայականութիւնը և բռնութիւնը կարող են
կանգնել և սնչացնել ամեն բան:

Տարաբաղդաբար, կաթողիկոսական կոն-

գրէսի մէջ արձանագրված այդ ճշմարտու-
թիւնն է, որ ոտի տակ է տրվում իրակա-
նութեան մէջ, դարձնելով այդ խելացի և
օգտաւէտ ճշմարտութիւնը մի մեռած
խօսք, մի անմիտ ֆրակա:

Մի տեղ առաջնորդը ոտի տակ տալով
դպրոցի երկար տարիներ գոյութիւն ու-
նեցող կանոնադրութիւնը, չէ ուղղում ճա-
նաչել ոչ ժողովուրդ, ոչ հոգեւորականութիւն,
ոչ կարգ և ոչ կանոն. — Ապացոյց ձեռն
չին:

Մի այլ տեղ, 12 հոգեւոյ բաղկացած
հոգեւորականութիւնը, արհամարհելով 40 տա-
րիներից ի վեր գոյութիւն ունեցող կանո-
նադրութիւնը, հակառակ կանոնի, հակա-
ռակ օրէնքի, հակառակ հասարակ լուրի-
կայի, 3 ձայնով տեսուչ է ընտրում.
Ապացոյց ձեռն Ներսիսեան դպրոցը:

Մի երրորդ տեղ, եկեղեցական գործերի
ներկայացուցիչը, ընտրութիւնների ժամա-
նակի ոտի տակ տալով գոյութիւն ունեցող
կարգերը, հիմնական կանոնները, փորձում
է զրկել ծխականներին ընտրողական ձայ-
նից, փորձում է ձեռն, սահմանափակել
ժողովրդի ծխական իրաւունքները. — Ապա-
ցոյց ձեռն Թիֆլիսի ընտրութիւնները:

Ժողովուրդը երեցիկներ է ընտրում, նը-
րանց յանձնելով եկեղեցական գումարները
և հաշիւները: Անցնում է նշանակած ժա-
մանակամիջոցը և երեցիկները հակա-
ռակ օրէնքի, հակառակ գոյութիւն ունե-
ցող կանոնների, չեն ուղղում ոչ հաշիւ-
տար, ոչ դուրս գնալ պաշտօնից և ոչ ժո-
ղովուրդ ճանաչել: Եւ հոգեւորականութիւնն
էլ այդպիսիներին սիրտ է տալիս, առաջ է
քաշում. — Ապացոյց ձեռն ոչ միայն Գամա-
լիանց եկեղեցին, այլ և բոլոր հայոց եկեղե-
ցիները:

Մի ազգայն, անբարոյական տէրտէր հա-
մարձակվում է ոտի տակ տալ գիտելիւ-
նայի տարրական կանոնները, և ամենամե-
ղուստ յանդգնութեամբ վիրաւորել եկեղե-
ցու մի բարձր պաշտօնեային, յարգված ե-
պիսկոպոսի պատիւը և անուրը, այնպիսի
անհարկութիւններ անելով, որ միայն փո-
ղոցային թերթերում կարող են տպագրվել:
Եւ այդպիսի տէրտէրները մնում են անպա-
տիժ, առանց պատասխանատուութեան: Ա-
պացոյցներ որքան կամենաք:

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՆԱՄԱԿ ԵՎ ԵՑՈՒՄՈՒՅՑ

Ժընեվ, օգոստոսի 8-ին

Այդ օրէնքը մուտք գործեց պարլամենտ յուլիսի
17-ին: Այդպիսի վիճարկութիւններ, երկար ու
ձիգ նիստեր: Եւ նայած յուլիսեան օրերին, օրա-
կան նոյն իսկ երկու նիստ են նուիրվում վերոյ
14 նիստ է նուիրվում այդ օրէնքների վիճարկ-
ութիւններին: Գիւլիսի միմիայնութեան օգուտը
ցուցնելով մեծ հաւանքով առաջ են տանում
վիճարկութիւնները. մանաւանդ առաջին կու-
սակցութիւնը ամենայն ջանք գործ էր դնում, որ-
պէս զի խանգարէ մի այդպիսի օրէնքութեան
մուտքը Ֆրանսիական հանրապետութեան մէջ.
Եթէ չը կարողանայ բոլորովին խանգարել, գոնէ
ընչ մեղմացնել. այդ պատճառով նա առաջարկել
էր զանազան յօդուածներ, իբրեւ յաւելում, թուով
մօտ 40: Քննել, պաշտպանել հէնց միմիայն այդ
40 յօդուածները, հարկաւոր կը լինեն ոչ թէ մի
քանի ժամեր, այլ մի քանի նիստեր: Եւ յաւելումներ
արմատական կուսակցութեան կողմից: Սկզբի
4—5 օրը միմիայնութիւնը բոլորովին գլուխը կորց-
րել էր. յաւելում յաւելումս ետևից: Նա ժա-
մանակ առ ժամանակ այնպիսի դրութեան մէջ էր

Մի տեղ եօթերորդ աստիճան է պա-
հանջվում պատկ թոյլ տալու համար. մի
այլ տեղ չորրորդ աստիճանն էլ է բաւա-
կան համարվում, իսկ երրորդ տեղ հինգե-
րորդ աստիճանն անգամ պատկի իրաւունք
չէ տալիս: Արդ, հարցնում ենք, ո՞ր է
այդտեղ կարգը, կանոնը, որոշ օրէնքը:

Եւ այն, և այն, և այն, և այն:
Կամայականութիւն եկեղեցական-վարչա-
կան գործերում. անհարգութիւն եկեղեցա-
կան հաշիւների մէջ. անտէրութիւն վա-
նքերում, եկեղեցիներում, կալուածական և
դպրոցական հարցերում. — ասա այն տը-
խուր պատկերը, որ այսօր դրված է ամբողջ
հայ հասարակութեան առաջ:

Այո, տխուր, շատ տխուր է պատկերը...
Եւ այդ տխուր պատկերը տեսնելով անկա-
րելի է ուշադրութիւն չը դարձնել կաթո-
ղիկոսական կոնգրէսի այն խօսքերի վրա,
թէ «ամեն մի գործի և հիմնարկութեան
մէջ աջողութեան և առաջագիծութեան
հիմնական պայմանը կարգ ու կանոնն է.
անհրաժեշտ է բարիք տեսնել այնտեղ, ուր
չը կայ կանոն. որովհետեւ ուր կանոն չը
կայ, այնտեղ բնականաբար ամեն մարդ իր
կամքը կանոն է համարում».

Մենք էլ հէնց այդ ենք ասում: հէնց այդ
ենք պահանջում: Մենք պահանջում ենք,
որ հիմնարկութիւնների մէջ կարգ և կանոն
հաստատվի և կամայականութիւնը սանձա-
հարկվի:

Մենք ուզում ենք, որ այդ գեղեցիկ խօս-
քերը խօսքեր չը մնան, այլ իրագործվեն և
արդիւնք ցոյց տան:

ՄԻՋՆԱԿԱՐԱՆԱՆ ԶԵՆԻՐ

Մարդկանց հայածելու, այս կամ այն
ասպարէզից հեռացնելու համար, վերջին
ժամանակներս գործ են դրվում այնպիսի
միջոցներ, որ մեզ յիշեցնում են միջնադա-
րեան բարբերը, մարդկութեան վայրենի
ժամանակները: Եւ հայրենի սրբութիւն-
ներ, և եկեղեցի, և նախնիների շիրմեր,
բոլորը ծառայեցնում են անարդար զըր-
պարտութիւնների, ամենաստոր մեղադրանք-
ների համար:

Գոնէ զիտութեան, ուսման զարգացումը
մեր մէջ ազատ էր զգում իրան եղուիտա-

տասնամ շրանց իւրաքանչիւր ճառը ահագին
արձագանք էր գտնում ժողովրդի բոլոր խաւե-
րում: Պարիզից սկսած մինչև գաւառները: Պար-
լամենտական բոլոր դէպքները, ճառերը մանրա-
ման կերպով տպագրվում էին լրագիրներում և
հարկը հազարներով տարածվում երկրի ամեն մի
անկիւն: Բրիտանիա՝ արմատականների չէֆ, Գորէ-
սոցիալ-դէմոկրատների ընտիր ներկայացու-
ցիները կու. էին մղում միմիայնութեան դէմ:
Կորովի պաշտպան հանդիսանալով ժողովրդի շա-
հերի, մամուլի և խօսքի ազատութեան: Բայց ոչ
մէկի ճառը այնպիսի խոր տպաւորութիւն չը
թողեց, մի այնպիսի ահագին նշանակութիւն չու-
նեցաւ, ինչպէս Ժօրէսինը: Բանտարական կուսակ-
ցութեան այդ տաղանդաւոր և յայտնի առեւա-
րանը արտասանեց իր ճառը յուլիսի 25-ին. նա
առաջարկում էր հետեւեալ յաւելումը. «բոլոր
հասարակական մարդիկ՝ միմիայնութիւն, սենատոր-
ներ և պատգամաւորներ, որոնք առեւտուր կանոն
իրանց լրագրութեամբ, պարզեցնել կը վերցնեն, կը
մասնակցեն զանազան կասկածելի ֆինանսական
կասկածելի գործերում» թէ լինելով իբրեւ ան-
գամ զատարանով դատաւարութեան մի ընկե-
րույից: Գործերը մամուլի միջոցով կամ խօսքով
մի կամ մի քանի անձնաւորութիւնների առջև.
պիտի նկատվեն իբրեւ անիրաւանական պրօպա-
գանդայի գործեր առաջացնողներ:

կան կասկածանքների ճնշումներից. բայց
ահա դրանք էլ սկսում են երևան դա-
ր: Կրօնի և բարոյականութեան անունով ըս-
կում են բռնաձեռն լինել դէպի տիեզե-
րագրութեան, դէպի բնական գիտութիւն-
ների աւանդել: Խնդիր են շինում, թէ
արդեօք կարելի է դպրոցում աւանդել, որ
արեգակը մեծ է երկրագնդից, որ արեգակը
չէ պտտում երկիր շուրջը, այլ ընդհակա-
ռակն, որ ամպերի որոտման մէջ տեղի
ունի էլեկտրականութիւն, որ գիտութիւնը
պահանջում է ճիշդ գիտողութիւն ու ա-
պացոյց և այլն և այլն:

Այս ի՞նչ ժամանակներ են: Ինչու են
մտքերը պղտորում: Ինչու են կասկածելի
շինում այն, որ կարեւոր գիտական տեղե-
կութիւնների տարածման է նպաստում մեր
մէջ: Որովհետեւ պէտք է հարածել այս կամ
այն անձին, անախտի վարձած հասարա-
կական գործողին, դպրոցի տեսչին, ուսուց-
չին, հոգաբարձուին:

Եւ ի՞նչ միջոցներով: Կասկածելի դարձնե-
լով մարդկանց՝ կրօնի և բարոյականութեան
վերաբերութեամբ: Եւ ասա տեսնում էք՝
պատրաստ է մի մեծ մեղադրական գեղու-
ցում, թէ մէկը պատ չէ պահում, միւսը ե-
կեղեցում դէս ու դէն է նայել, երրորդը այս
տարի չէ հաղորդել, չորրորդը հնացած
է համարել մի որ և է աւանդական սովո-
րութիւն, կամ համակրում է ազատամիտ
գաղափարներին և այլն:

Մնում է խորհիւն պատուիրել և սաղ-
մանագրութիւններով այդ և հեղինակնե-
րին և նրանց դրուածքները:

Օրհասի ներկայացուցիչները, որ ցոյց են
տալիս այլատեսաւ բոլոր նշանները, շուտով
այդ միջոցն էլ կառաջարկեն ամենալուրջ
կերպով, իբրեւ փրկարար և բարձր խրա-
տական միջոց հասարակական բարոյակա-
նութեան համար: Եւ Ափսոսային դատա-
պարտող հին բարբարոսական պատգամաւո-
սութիւնով կարգադրենք իրանց. «ամե-
նայն ինչ կատարեալ է»:

Եւ այդ բոլորը հայրենի սրբութիւնների
անունով:

Բայց կայ մի բան, որ չէ կարող ոչ
այդով, ոչ մեռնել, ոչ կորչել. — դա ճըշ-
մարտութիւնն է, համաշխարհային գիտակ-
ցութիւնն է, որ ամեն օր աւելի ու աւելի

Ով որ քնի շատից ծանօթ է ֆրանսիական
վերջին երկու տասնակ տարիների պատմութեան
հետ, նա կարող էր հեշտութեամբ նախագուշակել
թէ ինչ պիտի լինէր Ժօրէսի ճառի նիւթը այդ
յաւելումը: Եւ ասա տեսնում եք ի
կեղտոտ գործերը բոլորին էլ յայտնի են. հասա-
րակութեան միջոցները մարդագործող անձնաւո-
րութիւնները մինչև այսօր էլ առօր փառք նըս-
տած են պարլամենտական ամբողջութիւն վրա: Այդ
օրը, ասում է մի լրագիր, կը յիշվի պարլամենտի
պատմութեան էջերում. նա կը մնայ ոչ թէ մի-
այն նրանց յիշողութիւնների մէջ, որոնք բաղդ
ունեցան լսելու Ժօրէսի սքանչելի ճառը, այլ և
կը ծառայի մեր յետորդներին ինչպէս մի résumé
վերջին տարիների պատմութեան: Այդ մի հրա-
շալի էջ է, որ մնկնում է պարլամենտի բոլոր
պաշարները և բոլոր թուղթիւնները: — Կուսա-
կից և հակաուսակցի, ասում է մի այլ լրագիր,
խոստովանում են, որ այդ ճառը մի փառաւոր
քաղաքական ատենաբանութիւն էր, զօրաւոր
կրթիչ, ի ի փիլիսոփայական մտքերով և աչք ու
միտք զարնող պատկերներով: «Էclair» լրա-
գիրը, ներկայ դարու պարլամենտական պատմու-
թեան մէջ գուցէ չունի իր նմանը: Նոյն իսկ
միմիայնական օրգանները, ինչպէս օրինակ «Le
Temps» և այլ չը կարողացան ծածկել իրանց
հիացումը:

Մեր յօդուածը երկարացաւ, բայց և այնպէս

Յոյն
 փողով
 բռնեց
 և ստի
 խոր
 թեւ
 բռնեց
 Օր
 և
 Պիեռ
 Ս
 նրա
 վար
 սուր
 է պ
 համ
 կաղ
 օգու
 տու
 մից
 և
 եպ
 ինչ
 նալ
 տալ
 այդ
 պահ
 Գ
 ըր
 հեռ
 ներ
 լեան
 սկոռ
 Նա
 ջիւն
 փո
 և ա
 ցոյց
 Կ
 ձեռ
 հիւս
 Կ. Օ
 հոր
 քուս
 Ս
 թեւ
 հրա
 որ
 ընդ
 կայ
 սակ
 ինչ
 Ն
 զեն
 թէ
 սի
 հող
 Վ
 այդ
 Բա
 Զէյ
 զեղ
 զոր
 Նեղ
 րա
 ցիւն
 Թ
 Սա
 կու
 «H
 զիս
 ւար
 առ
 զոր
 Ե
 են

նայն շինութեան մէջ, որ գտնուում է Սերգիւսի վանքի փողոցում, Սոլովիւկի պէտք է զետեղվի և ընկերութեան կենտրոնական մասնաճիւղին ընկերացարանը: Մասնաճիւղին ընկերացարանը բացվելու է սեպտեմբերից: Յոյս ունենք, որ ընկերութեան խորհուրդը այլ ևս չի յետաձգի այդ հիմնարկութեան բացումը, որը մի քանի տարի է արդէն որոշված և վճարված է:

Օգոստոսի 12-ի երեկոյան երկրպագութեան և պետական կայանաձեւերի միմիկտոր կրօնով Պետերբուրգից ճանապարհ ընկալի կոմիտէ:

Ստացանք Գարբիէլ Ժանանայ Տէր-Գարբիէլեանցից նրա կազմած մի նոր դասագիրքը՝ «Քրիստոնէական վարդապետութիւն Հայաստանեայց առաքելական սուրբ եկեղեցւոյ» անունով: Գրագիրքը յօրինված է պետական գիմնադրանքի հայ աշակերտների համար, և ինչպէս յայտնում է հեղինակը, նա կազմել է Սալամբեանցի և Մանրի դասագրքերից օգտւած քաղցրով, դիմել է 24 կոպէկ: Այդ աշխատութիւնը հաւանութիւն է գտել Էջմիածնի կողմից և հրատարակութեան թուղութեան տակ ստորագրված է պապէս. «Նախագահ Արիստակէս եպիսկոպոս»: Թէ որ Արիստակէս եպիսկոպոսն է, ինչ բանի նախագահ է, այդ յայտնի չէ: Զարմանալի է, որ պաշտօնական դոկումենտներ են տալիս, տակն էլ ստորագրում, և յայտնի չէ թէ այդ քիչ ժողովի կամ հիմնարկութեան նախագահն է:

Գնեքալ Ալիաղովին, որը այժմ Օստգէյեան երկրի 3-րդ զօրաբաժնի հրամանատար է, ինչպէս հեռագրում են Պետերբուրգից տեղական լրագիրներին, նրա ծառայութեան յիսնամեայ յօբելանսի առիթով շնորհված է ս. Ալեքսանդր Նիւսիլո շքանշանը: Գնեքալ Ալիաղով զօրեցի հայ է: Նա իր զինուորական տաղանդը ցոյց տուց է վերջին ուսումնական պատերազմում, երբ իր հորաբաժնի զօրքով քնցել թիւրքերին Սուխումից, և ապա կարելի եղեւ առնելու ժամանակ ևս նա ցոյց տուց իր զինուորական տաղանդը:

Կ. Պոլսի ուսանող ընդհանուր հիւպատոսի նախաձեռնութեամբ Ղալաթիայում մի հանրամատչելի հիւանդանոց է հիմնվում ուսուցիչների և Կ. Պոլսով պատահամբ անցնող ուսուցիչների հորինելի համար: Այժմ թիւրքաց մայրաքաղաքում կը լինեն ուսանող երկու հիւանդանոցներ:

Մենք զարմանում ենք, թէ ինչու տեղական թեմական առաջնորդը չէ շտապում պաշտօնի հրաւիրել Ներսիսեան դպրոցի հոգաբարձութիւնը, որը օգոստոսի 4-ից արդէն հաստատված է: Դպրոցական տարին սկսվում է, հազար ու մի գործ կայ, իսկ Սուրենեան եպիսկոպոսը կաթողիկոսական կոնգրէսը ստացած լինելով, չը գիտենք ինչի է սպասում:

Նիմֆի-Նովոգորոդի տնտեսական կառավարիչ գնեքալ Բարանով օգոստոսի 7-ին յայտարարեց, թէ խօսքա կայ տնտեսականում: Մինչև օգոստոսի 1-ը քաղաքում խօսքայով հիւանդացի են 68 հոգի:

Նկատի ունենալով այն, որ ուսում առած այգեպանների անհրաժեշտ պահանջ է զգացվում Բագուի նահանգում, Բագուի գրամատէր Հաջի-Ջէմալ-Փաղիբի, զեռ անցեալ տարի միջնորդել էր թոյլ տալ իր միջոցներով մի այգե-գործական դպրոց բանալ Մարագեան գիւղում: Ներկայումս, ինչպէս հաղորդում է «Բաքու» լրագիրը, այդ թոյլտուութիւնը ստացվել է: Դպրոցին յատկացված է 300,000 ռուբլի:

Թիֆլիսի պահեստային մաքսատան կառավարիչ Սալիկը մի նախագիծ է մշակել, այդ հիմնարկութիւնը վերացնելու համար: Հաղորդելով այդ տեղեւոր, Թիֆլիսի վաճառականները մտադիր են զինել բարձր իշխանութեան և պարզել այն զրգ-ւարութիւնները, որոնք կառավարման տեղական առևտրի համար, եթէ յիշեալ նախագիծը իրագործվի:

Երեկոյան գաւառի Բջին գիւղից մեկ գրում են. «Ամսիս 7-ին, ճաշից յետոյ, վահալառ կա-

թողիկոսը Բերակահից Եղուարդ գիւղով անցնելով, եկաւ Էջմիածնապետական Բջին կայանաձեւը: Վահալառը ճանապարհորդում էր ձիով, ուղեկցութեամբ Հմայակ և Ներսէս վարդապետների, խորէն խորմանի և ուրիշների: Կայանաձեւապետական ընկերացարանը, ուր իջնանց վահալառը, զարդարված էր կանաչով և ծաղկահիւսերով: Յաջորդ առաւօտեան վահալառը ընդունեց չրճակայ գիւղերի ներկայացուցիչներին և գիւղացիներին, առաւօտեան չրճեց գիւղը, այցելեց Բջինի հոյակապ վանքը, իսկ ճաշից յետոյ ուղևորվեց մօտակայ Ալալարս գիւղը՝ տնտեսելու նորակառուց եկեղեցին: Ալալարսում երկար խօսեց գիւղացիների հետ, հարց ու փորձ արեց նրանց կացութիւնից, հողերից, ջրից և այլն, և թէ ընդունելուց յետոյ ժամը 6-ին դարձաւ Բջին: Յաջորդ օրը, երեքշաբթի, բազմաթիւ ձիաւորների ուղեկցութեամբ ճանապարհ ընկաւ Արարատով դէպի Բերակահ: Մեր մի ուրիշ թղթակից, նոյնպէս հաղորդելով այդ ճանապարհորդութեան մասին, աւելացնում է, որ վահալառը առհասարակ անդադար ճանապարհորդում է Էջմիածնից Բերակահ, կամ Բերակահից դէպի Էջմիածնի:

Թէ՛ՕԻՍԻՍԻՍԻՍ մեկ գրում են. Այստեղի ժողովուրդը շատ անտարբեր վերաբերվեց դէպի սովետների և գաղթականների վիճակը. ոչ ոք յանձն չառաւ մի օրինաւոր ժողովարարութիւն անելու: Ի դէպ, այստեղ ևս տգէտները զուլի են բարձրացնում և, որովհետեւ թիւրքերը իրանց քահանայ ձեռնադրվելու:

ԳՐԻՍԻՍԻՍԻՍ մեկ գրում են. «Հասարակ ժողովուրդը յուսահատված է, որովհետեւ սիմիոնի թի առևտուրը ստատիկ ընկած է: Չէ թողարկվում սիմիոնի արտահանը և գիւղերում հազարավոր պուրկերով անվաճառ է մնում բերքը»:

ԱՍՏՐԱԿԱՆԻՍՍ վաղուց յարուցված էր տեխնիկական դպրոց հիմնելու հարցը. բայց դրամական միջոցների պակասութեան պատճառով յետաձգվում էր տարուց տարի: Այժմ այդ դպրոցը հիմնելու հարցը մօտ է իր իրագործման, որովհետեւ Աստրախանի գրամատէր տիկիններից մէկը գնում է կովկասի զօրաբանը և տունը, որպէս զի յատկացնի դպրոցին: Աստրախանը վաղա-յի և կասպից ծովի մէջ կատարելով նաւագնացական ճանապարհի վրա գտնվելով, միշտ մեծ կարիք է զգացել նաւային պաշտօնականների և մեքենագործների, ուստի հիմնելի դպրոցը պէտք է գլխաւորապէս աչքի առաջ ունենայ այդ կարիքը:

ՆՈՒՍԻՍԻՍ «ԿԱԲԱԶ» լրագրին գրում են հետեւեալը. «Այս օրերս մենք լսեցինք, թէ ինչպէս Նուսու գաւառի վարդապետի ընտանիքները դանդաղում էին իրանց վիճակից: Այն թէ բանն ինչպէս է վարդապետի ընտանիքները, բարձր իշխանութեան կարգադրութեամբ, ունեն իրանց դատաստանական քննիչ, որը պարտաւոր է ընտանիքի վարդապետի գիւղում, որպէս կենտրոնում: Այն ինչ, անհասկանալի պատճառով, քննիչը սպ-րում է Նուսում: Վարդապետի ընտանիքները դատաստանական գործերով կանչվում են Նուսի, և այդ ճանապարհորդութեան վրա գործ են դնում 3-ից մինչև 4 օր: Ամենքն յայտնի է, թէ որքան թանգ է ժամանակը բանւոր դասի համար, և այդ պատճառով չէ կարելի արդարացի չը համարել վարդապետի ընտանիքների գանդատները քննիչի դէմ»:

ԱՐՏԱԿԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԵԼԵԿՏՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ ՀԱՐԻԻՎԱՐԴԱԿԸ

Մեր դարը անուանում են շոգու և էլեկտրականութեան դար: Եւ յիշալի, այդ երկու ոյժերին է պարտական մեր դարի գործարանական արդիւնները: Թիւրքերում այն հակայական զարգացմամբ, որի նմանը չէ եղել պատմութեան մէջ նոյն իսկ մի քանի դարերի ընթացքում:

Առաջին գիւտ անողները յաճախ չեն ենթարկում, թէ ինչ կարեւոր և ահագին նշանակութիւն ունեցող գործ են նրանք կատարել, բայց կան և այնպիսիները, որոնք իրանք լա-

զգում են այդ և ոգևորվում են նրա ապագայ զարգացման գաղափարով:

Այդ տեսակ համոզմունք ունէր այն երեւելի գիտնականը, որը գտաւ էլեկտրականութեան ոյժի կենտրոնացման խտացման գաղափարը: Այդ գիտնականը—Խալաթի Ալեքսանդր Վոյտաւն էր: Հարկը տարի սրանից առաջ, 1794 թ-ի աշնանը, նա զանազան փորձերից յետոյ գտաւ էլեկտրական ոյժի շահագործութեան այն ձևը, որ յայտնի է վոյտաւայի սիւնն անունով և որ նախնական կաղապարն է այժմեան էլեկտրական բաւարէյնի:

Նշանաւոր ֆիզիկոս Արագոն, խօսելով վոյտաւայի գիւտի մասին, ասում է. «Վոյտաւայի սիւնը, որ կազմված է զանազան տեսակ մետաղների՝ պղնձի, ցինկի միաւորումից և հեղուկի մի փոքր քանակութեանց,—կազմված է մի գործիք, որից աւելի լաւ չէ հնարել մարդ, ի բաց չառնելով նոյն իսկ չոգեմեքենան և հեռադիտակը»:

Վոյտաւայի ծնվել է Խալաթիկան կոմս աւանում, մի հարուստ ընտանիքում: Նա իր ժամանակի նշանաւոր գիտնականներից էր. նա յայտնի է գիտութեան մէջ շատ նշանաւոր գիւտերով, որոնց պատկէն է նրա անունը կրող վոյտաւայի սիւնը:

ՆԱՄԱԿ ՊԱՐՏԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

Փիրաբազար, օգոստոսի 1-ին Ռաշտից կէս ժամվայ ճանապարհի վրա գտնվում է Փիրաբազար գիւղը: Այդտեղից արդէն ըսկվում է ծովային ճանապարհը մինչև Լնդէլի համանուն գետով: Փիրաբազարը իսկապէս մի նաւահանգիստ է՝ փոքրիկ մարդատար և ապրանքատար նաւերի: Այդ գիւղի ընտանիքները շատ քիչ են, մի քանի խնամուկներ և մի քանի մշակներ,—հաս աւելոյց գիւղի ընտանիքները: Այդ նաւահանգիստից են արտահանվում մեծ քանակութեամբ բրինձ և Պարսկաստանի միւս բերքերը: Դէպի Ռուսաստան: Այդտեղից են ներմուծվում նաև Ռուսաստանի զանազան անասն բերքերը, որոնք և Ռաշտի վրայով անցնում են դէպի Պարսկաստանի խորքերը, ինչպէս Ղազվին, Թէհրան, Ջանջան և այլն: Նոյն աղետից են երթնելու թէ դէպի Թէհրան կամ Պարսկաստանի այլ քաղաքներ գնացողները և թէ դէպի Ռուսաստան անցնողները:

Պարսկական կեղտոտութիւնը իր բոլոր ոյժով տիրում է Փիրաբազարում: ցեխը և հաղար տեսակ անմաքրութիւններ թափված են հէնց նաւակի մօտ, ափի վրա: Հողատէքը, որին պատկանում է այդ գիւղը, հոգ չէ տանում ոչ մի բանի վրա. նա վաճառականներից ստանում է մեծ քանակութեամբ փող, որը «հաւայի» է կոչվում, բայց մի կօպէկ անգամ չէ ծախսում գիւղը մաքուր պահելու վրա:

Շոգեմեքենա գալու օրերը մի առանձին կենդանութիւն է ստանում այդ փոքրիկ գիւղը: Ձիապանները շարունակ ճանապարհորդներ են բերում և սպասում են նոր եկողներին: Մի խոսք մարդ ձեռք գցած ժամանակ, մանաւանդ եթէ նա եւրոպական գլխով ունի, ամեն ձիւ են գործ դնում եւսպատիկ և բաւապատիկ քրէս ստանալ: Այնուհետև նաւակով, գետով մեծ զօրաբաւութեամբ ճանապարհորդը գնում է մինչև Լնդէլի: Սրանից մի երկու տարի առաջ լուր կար, իբր թէ այդ գետը պիտի խորացնել տար ուսանող հիւպատոսը, վաճառականների հաշուի երթնելու իրանց հեշտացնելու նպատակով, սակայն մինչև այժմ այդ բանը չիրագործվեց: Համանուն անյարմարութիւն ևս տեղի է ունենում Փիրաբազարից մինչև Ռաշտ տանող ցամաքային ճանապարհին: Այդ ճանապարհը, թէև տեղի հարթութեան պատճառով շատ հեշտ կարելի է յարմարեցնել, սակայն ուշք դարձնող չը կայ: Աւելի ապահով և լաւ ճանապարհ կը լինէր և մինչև իսկ աղատված կը լինէր այդ և դրա նման շատ անյարմարութիւններից, եթէ միայն այն փողի մի մասը, որ «հաւայի» է (իւրաքանչիւր բեռնից առնվում է մի տուրք իրեն ճանապարհի փող) կոչվում, գործադրվէր և գետը հասցնվէր մինչև Ռաշտ, այնպէս ծովը կապվէր Ռաշտի հետ ջրային ճանապարհով, որ զօրաբաւութիւն չունի, քանի որ այդ տարածութիւնը շատ քիչ է՝ ընդամենը 6 վերստ: Այն ժամանակ փոխանակ փոքրիկ նաւերի, ուղղակի չոգեմեքենայ (բարկաս) կարող էր համարվել մինչև Ռաշտ գալ, որով շատ զիւրացած կը լինէր երթնելութիւնը և ապրանքների տեղափո-

խելը: Մի վեց ամիս սրանից առաջ Փիրաբազարի գետաբերանից մինչև Լնդէլի լողում էին այդ չոգեմեքենայից մինչև Լնդէլի լողում էին այդ հեշտացնում էին երթնելութիւնը. դրանցից մէկը «Մէրկուրի» չոգեմեքենային ընկերութեանն էր, երկրորդը անդրջրհեղեղան մի խորհուրդ պարսկական չոգեմեքենայ, իսկ երրորդը նոր ուսանական վաճառականական ընկերութեան՝ «Մոսկա» անունով: Սրանցից առաջինը շատ սակաւ էր գալիս դէպի Փիրաբազար, իսկ վերջին երկուսը՝ պարբերաբար օրական երկու անգամ: Սակայն և ոչ մէկը երկարատեւ գոյութիւն չունեցաւ. այժմս երկուսը փչացած վայր են ընկած Լնդէլի ծովափում, իսկ առաջինը միայն չոգեմեքենա մօտ է գետում գալիս:

Ռաշտում ուսանող կառավարութեան կողմից մի հեռագրիչ է նշանակված, որովհետեւ պարսկական հեռագրիչները շատ ուշ և անկանոն են ստացվում: Մտադրութիւն կայ մի հեռագրիչ ևս Լնդէլի նշանակել վաճառականների հաշուի:

Բ. Ս.

ԱՐՏԱԿԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

«Արշակունի» լրագիրները հաղորդում են, որ Ռուսաստանի, Ֆրանսիայի և Եւրոպայի մէջ համաձայնութիւն է կայացել: Արշակունի և Գերմանիան վճել են օգնել Չինաստանին:

«Kreuzzeitung» լրագիրը հաղորդում է, որ շնորհիւ Ռուսաստանի միջամտութեան, Ռումինիայի և Բուլղարիայի մէջ շուտով կը վերականգնվեն զիւլյուստական յարաբերութիւնները:

Արշակունի համալսարանի ժողովում մի-նխադր Մորէյ յատենց հետեւեալը: «Տաւալի է, որ լորդերի ժողովը մերժեց իրանական ֆէրմէրների վերաբերեալ օրինադիւր: Լորդերի ժողովը այդ վճիռը, շատ հաւանական է, որ կը բարդեցնուի սոցիալական այն դժուարութիւնները, որոնց դէմ մաքառում է համալսարանի ժողովը, ինչ որ վերաբերում է այդ դժուարութիւններին, կառավարութիւնը իր պարտքն է համարում կրկին յարուցանել այդ հարցը ապագայ նիստերում»:

«Daily News» լրագրին հեռագրում են, որ չինական կայսրը ամբողջ ժամանակ զբաղված զրուցեան մէջ է: Ասում են, որ իբր նա զիտաւորութիւն ունի պաշտօնակն անել մի քանի բարձրաստիճան օֆիցերներին, որոնց մեղադրում է եւսանդի պակասութեան համար եւսպանայինների դէմ մղած պատերազմի ժամանակ:

Հռոմում կայանաւորել են անարխիստներին, որոնք պատրաստվում էին պայթեցնել Ֆրանսիական դեսպանատունը:

«Times» լրագրին Շանհայից հեռագրում են, որ ամբողջ Եւրոպայի պատերազմական տրամադրութեան մէջ է: Լրագիրները և հրապարակական հեռագրները զրգուում են հասարակաց կարծիքը: Մամուլը պաշտօնական չրճանքի անմիջական աղբեղութեան տակ է գտնվում: Եւրոպայի զօրքի ընթացքի մասին կատարեալ լուր-թիւն է պահպանում:

«Ind. Belge» լրագիրը հաղորդում է, որ Գերմանիայի կիսնքի դէմ բացված դատաւորութիւնը հաստատվում է: Բարսելոնայի անարխիստները յանձնարարել էին երեք անարխիստներին՝ զինա-միտով սպանել Սիւպիլին: Սպանիական պօլի-ցիան հաղորդեց այդ բանի մասին Ֆրանսիական կառավարութեանը: Մէկ ուրիշ դատաւորութիւն բացված է Ֆրանսիայում: Ֆրանսիական ոստիկա-նութիւնը եւսանդով միջոցներ ձեռք առաւ՝ բռնե-լու դատաւորներին:

ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ

Առաջ ենք բերում մի քանի վիճակագրական տեղեկութիւններ Ռուսաստանի զանազան քա-ղաքներում հրատարակված գրքերի քանակութեան մասին, անցած 1893 թ-ի ընթացքում: Պետերբուրգում 1893 թ. սպաղարկել են 3689 զա-նազան գրականութիւն, որոնցից 181 օտարազգի լե-զուներով: Մոսկվայում 2262, 45-ը օտար լեզուներով: Վա-րչա-վայում 1055, գրանցից 288 ուսանող լեզուով: Այդպէս անցած քաղաքները, իրանց մէջ տպագրված գրքերի քանակութեան կողմից դասաւորվում են հետեւեալ կերպով. Նախ գալիս է Նիժնի, ապա Կազանը, յետոյ Օդէսան, իրգան և, վերջապէս, իր տպագրած գրականութե-րի քանակութեան կողմից ութերորդ տեղը զբաղում է Թիֆլիսը:

*
«Պատկերներ Լեզուի» շքանշան կը-րողները: «Новое Время» հաղորդում է, որ

Типографія Канцел. Главн.нач. Гражданск. частью на Кавказѣ, Лорисъ-Меликовская ул., д. 325.